

mest saatfid teedä linnna väravast välja ja
mõtlesid tedda otse omma surma sisse min-
trebad. Së tootud keiserlik saatja olli ka
ja játrele tulnud ja monned öppetud mehhed
kes feelte ja kirjade tundiad, loid temmaga
seltsi minnema. Jägast linnast, kust Luthe-
rus läbbi läis, jooskis rahwas temma was-
to, waatma sedva wahwa meest, kes ülle
paawsti kelo julges pühast kirjast selget
öppetust väljakulutada. Agga igga poost
maenitseti tedda, ning selati edduse minnes-
mast, kest et temmas muud ep olnud lota,
kui seddasamnia, mis Huissele rehti sadja
aastat enne sedda. Juba ta olli Wormsi
linna liggidale joudnud, ja ta sadeti temmale
arusa sowimise pärast sunnumed wasto:
Põra ümber, õrra tulle mitte sisse! agga
siis ep se olli, et wagga, kartmatta mees,
räis lotust Jummal aedle, huidis ja ütles:
Ei mitte! kui ka linnas sees kurratid olleks
ni paljo kui liivva kattuse peal, ista ma
sse lähhän!

Läks ka sisse, se olli enne lounat 16 mal
Jürritu páwal, 1521 mal aastal, ja olli
temma waneril kül waewa läbbisada, nenda
usitsad ollid tungo ráis rahwast, kes keik
himmustasid sedda Wittenbergi linnu kuu-
sat munka nähha sada.*) Wimaks kui läb-
hipeäsis ja omma kõterisse sai, kippusid ni
paljo inimest ta kallale, kül sobrad, kül
wastamelesissed, et mees keik se pááw oiete
kui waewas olli ja rahho ei sanud ennego
ð aeg fárte tulli. Astus siis akna jure, ja
watis üles Jummala taeva, kust ikka abbi
ja troosti olli tunnud; sealt häädas ka nüüd
kulas nou ja abbi, palus Jummalast ja
võttis omma kandse kätte, et feelte peál
mängides usso finnitust ja lotust laulda.
Jah! finnitust anti temma meelele, ja veel
omma wanna ea sees kõnneles Lutherus
omma sobradele mis väggia jalihutud veelit
temmale sel kõral Jummalast játkati.

*) Lutherus haffas ka munfast peale, nenda kui
sel aial keige öppetajatiel visits olli ja tööteli pär-
ast pühha kirja tohtriköö: